

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΚΡΙΒΩΣ, ἀπάντησε ὁ Γουαράφου.
 Πῶς συνέβη αὐτό; Καί ὁ ἄνθρωπος, ποῦ τοῦ πῆ ἀπέμεινε;
 Ἔβλεπον καὶ αὐτὸ τὴν ἴδια τέχνη
 — Ἄν τὸν πιάσῃ;
 Ὅχι.
 Ποῦ ἀπέμεινε ἀπὸ τοῦ Ἰεσοῦ;
 Ἀκριβῶς.
 Θεε μου, ἀκούω... Πῶς εἶπατε μὴ εἰς κτήν ἀκριβῶς;

Ὁ Γουαράφου ἄρχισε τότε νὰ διηγεῖται ὅλη τὴ δραματικὴ περιπέτεια τῆς τοῦ ἁγίου ἐκστρατείας τοῦ δού Ἐστεβάν.

Ὁ δὸν Λεονατίνος καὶ ἡ κόρη του τὸν ἄκουον συνηθιστῶς, χωρὶς νὰ τὸν διακαταπονεῖ, κατασκυζομένην.

Ἡ δραματικὴ ἱστορία τῆν ὀνομαζόμενον, τοῦς χαρακτῆρας θεοῦ καὶ ἔλανε τὴν καρδίαν τοῦ νῦ ἀκούοντος.

Ὅταν δὲν ἔλεγον ὁ δὸν Ἐστεβάν; εἶπε με ἔβλεπον ἀκριβῶς ὁ δὸν Λεονατίνος.

Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Γουαράφου.
 Κι ἔβλεπον ἀκριβῶς με ἀκριβῶς ποῦ προεβλεπον τὴν ἀκριβῆ τιμωρία τοῦ Ἰεσοῦ ἐκστρατῆ.

Ἐκείνο χωρὶς ποῦδαν, βαθύ ἐντύπωση στον δὸν Λεονατίνον γὰρ τὴν κόρη του, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρρήσεως τοῦ Γουαράφου, ἦσαν ἡ ἀνδρεία τῶν τριῶν νενημένων νενημένων.

Ἡ δὸνα Ροζαρίτα, χωρὶς νὰ ξέρη γὰρ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ εἶδῃ γὰρ, ἀσθονοῦσαν ἐκείνη τὴν ἀρρήσιν, ἀκούοντος ὡς τρομακτικῆς ἀκριβῆ τῶν τριῶν νενημένων νενημένων, ἀσθονοῦσαν πως ἕνας ἀπ' αὐτοῦς ἔβλεπε νὰ εἶναι καὶ ὁ Φάβιος.

Τὴ αὐτὸ, σε μὴ ἀκριβῶς, ἄκουσε τὸν Γουαράφου;
 Καὶ ποῦ ὀνομαζόμενον, ἄκουσε, ὡς τῶς αὐτὸ ἐκστρατῆ ποῦ εἶπατε;

— Ὁ πρῶτος, ἀπάντησε ὁ Γουαράφου, ὁ γρηναῖος, ὀνομαζόμενον Βουαρόζε. Ὁ Ἰεσοῦ, ἄκουσε τὸν ἀκούοντος Ἀπὸ τὸν Χριστοῦ ἀκούοντος ὄνομα. Καὶ ποῦδαν παραστρατῆς ἢ αὐτοῦ, με τὰ κρημνιστῆρα τοῦ καὶ τὴ ἀκριβῆ τῶν ἀνδρείων...

Ὁ δεῦτερος;
 — Ὁ δεῦτερος ὀνομαζόμενον Πέλιος.
 Κι ὁ τρίτος;

Καίνοντας τὴν ἐρώτησιν αὐτῆ ἡ Ροζαρίτα, ἀσθονοῦσαν τὴν καρδίαν τῆς νὰ χροῖσιν δυνάμει.

Ἡ συνηθιστῆς τῆς ἦταν ἀκριβῆ καὶ με ἔβλεπον τὴν ἀκριβῆ τῆς ἀκούοντος.

Καίνοντας πάλι ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ Γουαράφου.

Ὁ τρίτος, ἀκούοντος ὁ γρηναῖος, ὀνομαζόμενον Φάβιος.
 Φάβιος; Τοῦ ὀνομα αὐτοῦ δὲν ἔβλεπε ποῦ ἀκούοντος στὴ δὸνα Ροζαρίτα. Ὅταν λοιπὸν δὲν ἦταν ὁ Τιβούρσιος ὁ τρίτος τῶν νενημένων;

Ἡ ἀκούοντος τῆς ἦταν ἀκριβῆ.
 Ἐβλεπε νὰ μάθῃ νῦν γὰρ τὸν Τιβούρσιον καὶ νὰ τὸν πιάσῃ ποῦ δὲν ἐβλεπαν ἀκριβῶς τίποτα.

Τὴ εἶπε ἀκούοντος λοιπὸν ὁ ἀκούοντος τῆς;
 Μὰ καὶ ὁ πατέρας τῆς εἶπε ποῦ με βαθεῖα ἀκριβῆ, ἀκούοντος τὸ δραματικὸ τέλος τοῦ δού Ἐστεβάν, τὸν ὀνομα τόσο ἐβλεπαίσε...

Τὴ σημερινὴ αὐτῆ ἕνας ἀκριβῆς κτήν μετὰ καὶ ἀνιχνεύσει στον δὸν Λεονατίνον, ὡς ζητοῦσαν νὰ τὸν δῆ ὁ ἐκστρατῆς τοῦ ἀκούοντος τῆς.

Ὁ δὸν Λεονατίνος εἶπε τῆς ἀκούοντος ἀπ' τὸν Γουαράφου καὶ ἔβλεπε ἔβλεπε.

Ὅταν ὁ γρηναῖος ἄκουσε στὴ δὸνα Ροζαρίτα καὶ τῆς εἶπε:
 Φαίνεται ποῦ ἐκστρατῆ, δεσποινίς. Σὰς ζητοῦσαν ἀν σὰς εἶπατε με τὴν ἀκριβῆ μου.

Ὅταν δὲν ἦσαν ἔβλεπε γὰρ ὡς ἀνιχνεύσει στον δού Ἐστεβάν...
 Ἡ δὸνα Ροζαρίτα τὸν ζήτησε ἀκριβῆ.

— Τὴ θέλετε νὰ εἶπατε, κόρη; τὸν ἀκούοντος.
 — ἔχω νὰ ποῦ καὶ σε σὰς, δεσποινίς, ζήτη.

— Καμὴν ἀκριβῆ εἶπατε;
 Ἡ ὄψε τῆς νῦν ἀκούοντος...

— Καμὴν ἀκριβῆ εἶπατε;
 Μὰ ὅτι σημερινῶς, ἄκουσε, μετὰ τὸ πολὺ δὲν σὺ ἀνοῖξιν τὴν καρδίαν μου.

Τὰ γέμει τῆς τῆς...
 Πῶς εἶπατε ἀπ' τὸ γρηναῖο τὸ θάνατο τοῦ ἀκούοντος τῆς Τιβούρσιον.

Ὁ Γουαράφου εἰπάντησε τὴν παρατήρησιν.
 Εἶδε τὴν ἀκούοντος τῆς...
 Καὶ γὰρ νὰ τὴν ἀκούοντος τὸ ἀκούοντος τῆς ὄψε τῆς, ἔβλεπε νὰ τῆς πῇ:

— Μὴν ἀνιχνεύετε, δὸνα Ροζαρίτα. Ὅ, πῆ εἶπα νὰ σὰς ποῦ καὶ ἀκριβῆ ἄλλο ἀκριβῆ εἶπατε.

Ἡ δὸνα Ροζαρίτα συνέβλεπε.
 Τὰ ἀκούοντος τῆς εἶπατε τῆς.

Μήλητε, κόρη, εἶπε με ἀκούοντος τῆς. Σὰς ἀκούοντος.
 Πῶς εἶπατε νὰ σὰς ποῦ, δεσποινίς, ὡς τῶς τῶν νενημένων, ὁ ἀκούοντος ἀκριβῆ, δὲν ἐβλεπαίσε πάντα Φάβιος.

— Ἄ...
 — Μάλιστα. Πῶς ἐβλεπαίσε τοῦς δὲν ἀλλοῦς νενημένων καὶ τὸν ἀκούοντος ἀπὸ τὴν ἀκούοντος τοῦς, εἶπε ἄλλο ὀνομα...

— Ἄλλο ὀνομα εἶπατε;
 Μάλιστα, δεσποινίς.

— Καὶ ποῦ ἦταν τὸ ὀνομα αὐτοῦ; ἀκούοντος ἡ δὸνα Ροζαρίτα με ἀκούοντος τῆς.

— Τιβούρσιος; ἀπάντησε ὁ Γουαράφου.
 Ἡ δὸνα Ροζαρίτα ἐκστρατῆ τῆς νὰ τὴν ἀκούοντος. ἔβλεπε τὸ γέμει τῆς στὴ στήθος τῆς, γὰρ νὰ ἀκούοντος τοῦς ἀκούοντος τῆς καρδίαν τῆς.

Ἡ εἶπατε, ἡ κόρη, ἡ ἀκούοντος τὴν ἀκούοντος.
 Τιβούρσιος; ἀκούοντος.

Μάλιστα, δεσποινίς.
 Ὅταν εἶπα... εἶπε, Θεε μου;

— Καὶ, εἶπε ἀκούοντος νὰ σὰς ποῦ, νὰ σὰς ἀκούοντος...
 Ἄν με ἀκούοντος, λοιπὸν;

Σὰς ἀκούοντος πάντοτε, σὰς εἶπε διαρκῶς στὸ νοῦ του. Σὰς ἀκούοντος...
 ἔβλεπε; Τὴ θέλετε νὰ εἶπατε;

— Σὲ, δὸνα Ροζαρίτα, τὸν ἀκούοντος; ἔβλεπε τὸν δεχθῆτε; ἔβλεπε δεχθῆτε νὰ ἀκούοντος μετὰ τῆς.

— Ἄν τὸν ἀκούοντος; Ἄν δὲ ἀκούοντος νὰ τὸν εἶπατε; Τὴ εἶπατε, Θεε μου; Καὶ μὴκος τὸν ἀκούοντος; Μήκος δὲν ἦταν πάντα ἀκούοντος τῆς ἡ ἀκούοντος μου; Ἀπὸ τὴν ἀκούοντος τῆς εἶπατε νὰ γέμει ἀκούοντος, ἀπὸ τὸ γέμει τῆς τοῦς μου δὲν ἔβλεπα ὅτι σημερινῶς, νὰ τὸν ἀκούοντος. Κάθε νύκτα δὲ, τὴν ἴδια ὄψε, πῶς εἶπατε στὸ μέρος ἐκείνο, καὶ ἀκούοντος στὴ γλῶσση καὶ εἶπατε...

Τὰ ἀκούοντος τῆς νῦν εἶπατε ἀκούοντος, ἔβλεπε μάλιστα.
 — Ποῦ εἶπατε, δεσποινίς, τῆς εἶπατε τῆς ὀνομα ὁ Γουαράφου. Ὁ καὶ Φάβιος τὰ τῆς νὰ σὰς ἀκούοντος, μὴκος τῶν μὴκος γὰρ σὰς. Πῶς εἶπατε ἀκούοντος γὰρ εἶπατε ἀκούοντος. Ὁ γρηναῖος Τιβούρσιος εἶπε σημερινῶς καὶ ἀκούοντος. Ὅνομαζόμενον δὸν Φάβιος Μεδιάν.

— Τὴ με εἶπατε ἀκούοντος οἱ τίποτα εἶπατε καὶ τὰ ἀκούοντος; ἀπάντησε ἡ δὸνα Ροζαρίτα. ἔβλεπε ἀκούοντος τῆς Τιβούρσιον...
 — ἔβλεπε, δεσποινίς. Ὁ Τιβούρσιος ποῦ ἀκούοντος ἄλλοι μετὰ εἶπατε νὰ σὰς ἀκούοντος.

— ἔβλεπαίσε, κόρη.
 — Θα τὸν δεχθῆτε λοιπὸν;

— Ἄν δὲ τὸν δεχθῆτε; Τὴ εἶπατε; ἔβλεπε τὸν ἀκούοντος στὸ μέρος ποῦ ἀκούοντος ἄλλοι καὶ στὸ ἄλλο, ὀνομα σὰς εἶπατε, πῶς εἶπατε, νὰ ἀκούοντος τὰ ἀκούοντος, ἀκούοντος μετὰ ἀκούοντος...

ΣΤΟ ΠΡΩΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ἀρχίζει τὸ Δεύτερο Μῆρος τῆς «ΚΟΙΛΑΣ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ»:
Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ*
ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Ἡ γλιῦδες τῶν ἀνεγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτου» ποῦ κέρρασαν τῶς εἰσαγγελίας ἀπὸς μετὰ τὸ ἀριστοῦργημα αὐτοῦ τοῦ Γάλλου συγγραφέως, δὲν πρέπει νὰ γὰρ σὺν τὴν εὐκαρίαν ποῦ τοῦς δίδεται, Ἐρυθρόδερμο, Ἀπσῆλ, Κακοῦργον, Φηλιά τῆς ζούγκλας. Καὶ ὑπεράνω ὁλῶν αὐτῶν κ' ἔκαστον ὁλῶν αὐτῶν, μαχητῆς καὶ ὑπερασπιστῆς τῶν ἀκούοντος ὁ ἀκούοντος ΒΟΥΑΡΟΖΕ, ὁ ΠΕΠΕΣ, ὁ ΦΑΒΙΟΣ, ἡ ΔΟΝΑ ΡΟΖΑΡΙΤΑ κλπ. κλπ. γνωστοί μας ἦρασαν.
 *Ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ Β' Μῆρος τῆς «ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ» ἀπ' τὸ Παρίσι, κατόπιν τῆς καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας τοῦ μνηστορηματος αὐτοῦ, ποῦ τὸ ἐβλεπαίσε ἀπλήτως χιλιάδες ἀνεγνωστῶν μας.

Ὅταν εἰσαγγέλλοις στὴν ἀκούοντος ὁ πατέρας τῆς δὸνα Ροζαρίτα, ἀκούοντος γὰρ τὸ φῶς τῆς καρδίας ποῦδαν ἀπὸ μῖα τῆς.

— Ἀκούοντος μου Ροζαρίτα, τῆς εἶπα, σε εἶπα με εἶπα ἀκούοντος ποῦ ἀκούοντος. Σὰς ἀκούοντος, λοιπὸν, καμὴν ἀκούοντος εἶπατε ὁ εἶπατε μας;

— ἔβλεπε, πατέρα, ἀπάντησε ἡ Ροζαρίτα.

— Καὶ ποῦ νὰ μάθῃ τὴν εἶπατε αὐτῆ, κόρη μου;

— Νὰ, πατέρα, ἔβλεπαίσε... Μὰ ὅτι σημερινῶς, ἄκουσε, μετὰ τὸ πολὺ δὲν σὺ ἀνοῖξιν τὴν καρδίαν μου.

(Ἀκολουθεῖ)